

Linierammer Krav o. s. v.“ Hvorledes sammenholde den højttærede Statsministers Udtalelser med Udvalgets Flertals? — Til § 21 udtales, at det ikke er sikkert, at man faar det fornødne Antal Korporaler, Kornetter o. s. v. Her ytrer altsaa selve Udvalgsflertallet sin Tvivl til Ordningen.

Stillingen som øverstkommanderende i Jylland-Fyn og Stillingen som Generalinspektør for Fodfolket bør ikke beklædes af den samme Mand, bl. a. fordi en General kan være særlig velegnet til at beklæde Stillingen som Generalinspektør, men mindre kvalificeret til Stillingen som øverstkommanderende — og omvendt. Dernæst maa Generalinspektøren for Fodfolket som designeret øverstkommanderende i Jylland-Fyn være ældre i Anciennet end de to Divisionsgeneraler i disse Landsdele, saa at en General, der har vist sig som en fremragende Divisionsgeneral — imod eget Ønske og Hærens Tarv — kan blive udnævnt til Generalinspektør for Fodfolket, en Stilling, hvortil han maaske aldeles ikke er egnet. Ved Besættelsen af saa betydningsfulde Stillinger bør Kvalifikationerne og ikke en mere eller mindre tilfældig Anciennet være afgørende.

Ved en Nyordning af Hæren maatte det være magtpaaliggende at give Befalingsmandsproblemet en tilfredsstillende Løsning, bl. a. ved, at der udvistes saa streng Økonomi, som Uddannelsen i Fred og Føringen i Krig kunde tillade, at der byggedes Bro mellem Hæren og Folket, og at den hidtidige Befalingsmandsordning ændredes saaledes, at Befalingsmændenes indbyrdes Forhold kunde blive det bedst mulige. Man maa indrømme, at man i Nyordningen har gjort sig Bestræbelse for at udvise Økonomi, især ved Indskrænkningen af de faste Liniebefalingsmænds Antal. Men idet de faste Reservebefalingsmænds Antal er blevet forøget i tilsvarende Grad, vil saavel Hærens Brugbarhed som ogsaa Hærens Stilling i Befolkningens Omdømme i væsentlig Grad afhænge af, om man formaar at knytte de paagældende Reservebefalingsmænd nær til Hæren, dels ved at betale dem godt for deres militære Indsats, dels ved at give dem en Stilling svarende til deres Betydning for Hæren. Kun derved vil man kunne gøre sig Haab om at knytte de bedste Kræfter til Hæren.

De Honorarer, der ydedes faste Reserveofficerer under den hidtidige Hærordning, var givet under ganske andre Forudsætninger, og det er derfor inkonsekvent og uforvarligt ikke at forhøje de nævnte Honorarer. Det fremgaar af § 22, at man har regnet

med ikke at kunne skaffe Tallet af faste Befalingsmænd af Reserven. Naar man desuagtet har kunnet stille de faste Reserveofficerer saa daarligt, maa det skyldes en Underkendelse af deres afgørende Betydning.

Man har ikke heller opnaaet en Udslettelse af Kløften mellem Befalingsmændene; heller ikke har man kunnet frigøre sig fra Hærordningen af 1909 og helt og fuldt gøre Tiden de Indrømmelser, som den dog aldrig vil ophøre at kræve. Underofficersspørgsmaalet er kun skudt ind i en anden Fase ved den nye Ordning, ikke løst. Man maa derfor være forberedt paa ny Utilfredshed og indre Splid i Befalingsmændenes Kreds. Kun ved helt at ophæve Klasseforskellen iblandt Hærens faste Befalingsmænd og gøre alle til Officerer vilde man kunne gøre sig Haab om at skabe en fuldt ud tilfredsstillende Ordning paa dette Punkt. Den fra Underofficersforeningen inspirerede Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget: „Et Befalingsmandskorps, der i Hovedsagen har samme Tjenesteomraade som de nuværende faste Underofficerer og rekrutteres fra de samme Befolkningslag . . .“, lader sig helt vel forene med at gøre alle faste Befalingsmænd til Officerer; thi hvorfor skulde f. Eks. en Vaabenmester ikke kunne være Officer? Og kan man sige, at noget Befolkningslag er afskaaret fra at levere et Officerskontingent, selv om Betingelsen for at blive Officer bliver den at have taget Realeksamen? Absolut ikke! Selv i Arbejderklassen, for ikke at tale om Middelklassen, er det allerede meget almindeligt — og vil det blive end mere almindeligt —, at Børnene tager en Realeksamen eller en højere Eksamen.

I § 13 hedder det: „Mandskabet fra Bornholm indkaldes til Afdelinger i de andre Landsdele“. Det er en stiftmoderlig Behandling i Betragtning, af at man ellers bestræber sig for at gennemføre lokal Udskrivning; det er derfor saa meget mere uretfærdigt at berøve dem deres Væbning. Den i Forliget indførte Ordning er efter min Mening overhovedet ikke nogen Ordning.

Med Hensyn til § 15 vil jeg bemærke følgende: Det er ganske vist umuligt indenfor de for Forslaget givne Rammer at undgaa Ulighed ved Fordelingen af Værnepligtsbyrderne. Den begynder allerede ved, at kun en Brøkdel af de tjenstdygtige værnepligtige overhovedet indkaldes til Militærtjeneste. Men ved Udarbejdelsen af Lovforslaget burde man for Folkenes — og derved ogsaa for Hærens — Skyld bestræbe sig for ikke at føre Uligheden videre end